

מ"ת 41350/11/15 - מדינת ישראל נגד מוהאד זועבי, עלי רשיד

בית המשפט המחוזי בנצרת

29 נובמבר 2015

מ"ת 41350-11-15 מדינת ישראל נ'
זועבי(עציר) ואח'
41326-11-15

בפני כב' השופט הבכיר זיאד הווארי
המבקשת: מדינת ישראל
נגד
המשיבים: 1. מוהאד זועבי (עציר)
2. עלי רשיד (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת: עו"ד יעל כ"ץ

בשם המשיב 1: עו"ד אלביר מני

בשם המשיב 2: עו"ד עאדל בווראת

המשיבים בעצמם, הובאו על ידי הליווי

החלטה

1. נגד המשיבים הוגש לבית משפט זה כתב אישום בת"פ 41326-11-15, המייחס להם את ביצוע העבירות הבאות:

א. סחר בנשק- עבירה לפי סעיף 144(ב2) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "החוק").

ב. החזקת נשק- עבירה לפי סעיף 144(א) + 29 לחוק.

ג. קשירת קשר לביצוע פשע- עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

בנוסף, מיוחסת למשיב 1 לבדו עבירה של נשיאת נשק- עבירה לפי סעיף 144(ב) + 29 לחוק.

2. בתמצית, על פי כתב האישום נטען כי ביום 30.4.15 נפגש המשיב 1 (להלן: "מוהאד") עם הסוכן

עמוד 1

המשטרה נעים הרון סובחי (להלן: "הסוכן") וזאת לשם קידום עסקה, במסגרתה ימכור מוהאד נשק לסוכן. לאחר אותה שיחה הודיע מוהאד לסוכן כי ניתן לבצע את העסקה, לאחר שאיתר אדם המעוניין למכור לסוכן נשק.

ביום 1.5.15 קשרו המשיבים קשר ביניהם לביצוע עסקת הנשק, במסגרתו ימכרו תת מקלע לסוכן. בהתאם, הודיע מוהאד לסוכן באותו יום כי המשיב 2 (להלן: "עלי"), מעוניין למכור לו תת מקלע מאולתר (להלן: "הנשק"), בתמורה ל-3,500 ₪ וכן 1,000 ₪ למוהאד עבור תיווכו בעסקה. הסוכן הביע את הסכמתו ומוהאד הורה לו לאסוף אותו מביתו כעבר שעה.

סמוך לשעה 12:00, אסף הסוכן את מוהאד מביתו והשניים נסעו לכפר נעורה בו מתגורר עלי. בכניסה לכפר מסר הסוכן למוהאד סך של 4,500 ₪, על מנת שירכוש עבורו את הנשק, ירד מהרכב והמתין למוהאד בתחנת האוטובוס במקום. מוהאד נסע לביתו של עלי, קיבל ממנו את הנשק וחזר ברכבו לתחנת האוטובוס בה המתין הסוכן. במהלך הנסיעה חזרה לביתו של מוהאד, מסר מוהאד את הנשק לסוכן, לאחר שבדקו את תקינותו.

3. עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה טובות להוכחת המיוחס למשיבים בכתב האישום, הכוללות בין היתר את עדויות הסוכן, הקלטות השיחות בהן נרקמה העסקה, דוחות עיקוב, חו"ד מומחים ועוד.

4. בדיון לפניי העלו ב"כ של המשיבים מספר טענות. ב"כ של מוהאד בטיעונו אומנם לא חלק על השתלשלות העניינים העובדתית, אולם העלה מספר טענות משפטיות. לעניין זה טען כי על פי הפסיקה, כלל לא היה מקום להגיש כתב אישום כנגד מוהאד בעבירה של סחר בנשק, אלא לכל היותר בשל סיוע לרכישת נשק. בנוסף, הוסיף והעלה טענות אודות היותו של הסוכן "סוכן מדיח", אשר הוא שהוביל ושידל את מוהאד לביצוע המיוחס לו בכתב האישום. הוסיף כי בין הסוכן ומוהאד קיים סכסוך בעקבות חוב כספי אותו חייב מוהאד לסוכן, אשר לחץ עליו להחזיר לו את חובו. לדידו של ב"כ מוהאד, מעבר למניע המובנה שיש לסוכן מדיח, קיים מניע מוגבר בשל החוב הכספי.

באשר לנסיבותיו של מוהאד טען כי המדובר בעבירה בודדת, אשר נעשתה עוד בחודש מאי ושכל רווחיו של מוהאד ממנה, גם לפי כתב האישום, הסתכמו בסך של 1,000 ₪. הוסיף והפנה להיותו של מוהאד אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, אשר אף מצבו הרפואי אינו מן המשופרים. נוכח האמור ביקש לשחרר את מוהאד לחלופת מעצר, אף ללא צורך בקבלת תסקיר בעניינו.

באשר לעלי, טען ב"כ כי כלל אין ראיות לכאורה בעניינו. לטענתו, בין הסוכן ועלי לא הייתה כל פגישה או שיחה טלפונית ישירה, כאשר מהודעותיו של הסוכן, כל שנאמר לו ע"י מוהאד הוא שהנשק נמצא אצל אדם בשם "עלי מנעורה". הוסיף כי אף מספר טלפון של עלי שנתן הסוכן, אשר טען כי בינו ובין עלי היכרות מוקדמת, התגלה כשגוי. ב"כ של עלי הוסיף כי עפ"י הסוכן מוהאד ניגש לרכב שחנה ליד ביתו של עלי ואין כל ראיה כי אכן נכנס

לביתו. עוד הרחיב באשר למסדר זיהוי בו זיהה הסוכן את עלי והרחיב על הפגמים בו. לענין זה הפנה לסתירות שונות שהתגלו בין גרסאותיו השונות של הסוכן.

בשים לב לדברים, טען ב"כ של עלי כי אין כל ראיות לכאורית הקושרות אותו לעבירות המיוחסות לו וביקש לשחררו ללא כל תנאי.

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, ואת טענות באי כוח הצדדים הגעתי לידי מסקנה כי דינה של הבקשה להתקבל בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. להלן נימוקיי:

ראיות לכאורה:

א.

בהתאם להוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על בית המשפט לבחון, טרם החלטתו על מעצר הנאשם עד תום ההליכים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במיוחס לו בכתב האישום. בשלב זה בוחן בית המשפט האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי התביעה להצביע על סיכוי סביר להרשעה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2)133; בש"פ 748/10 איסקוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])]. המשקל שצריך להינתן לכל ראיה ייקבע על ידי הערכאה הדינית בשלב בירור אשמתו של הנאשם כך שבית המשפט הבוחן את דבר קיומן של ראיות לכאורה במסגרת דין במעצר עד תום ההליכים אינו נדרש לשאלות כגון מהימנות העדים ולסתירות כאלה ואחרות, ככל שהן עולות מן העדויות שנגבו. רק מקום בו מוצא בית המשפט כי מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, עשוי הדבר לעתים להוביל למסקנה כי בשל חולשת הראיות לכאורה אין הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריה או שיש מקום להורות על חלופת מעצר [ראו: בש"פ 4692/06 אלמוגרי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])].

עיון בחומר הראיות אשר בידי המשיבה, מגלה כי כתב האישום נסמך בעיקרו על הודעות הסוכן, כמו גם הקלטות השיחות הטלפוניות בהן נרקמה העסקה והקלטת דבריו של מוהאד במהלכה.

בהודעתו של הסוכן מיום 30.4.15, סיפר כי במסגרת תפקידו התקשר באותו יום למוהאד וקבע איתו פגישה, זאת לאחר שכבר בעבר ערך עסקת נשק עם מוהאד. בפגישה שהתקיימה בבית החולים בעפולה שאל אותו הסוכן אודות נשק מסוג קרל גוסטב, אותו הציע לו מוהאד לקנות לפני ארבעה חודשים ומוהאד אמר לו שהנשק נמצא אצל בחור בשם עלי מכפר נעורה. בהמשך הסוכן שלדבריו הכיר את עלי היכרות קודמת, אף מסר למוהאד את מספר הטלפון שלו שהיה ברשותו, אולם לא היה מענה. על כן, מסר לו מוהאד כי יבדוק האם יש אדם אחר שמעוניין למכור נשק וכי יהיו בקשר באותו ערב.

בהודעה מיום 1.5.15 סיפר הסוכן כי ערב קודם לכן שלח לו מוהאד הודעת טקסט וכן היום שוחחו הסוכן ומוהאד והעבירו הודעות טקסט אודות עסקאות נשק שונות, אשר לא יצאו אל הפועל מסיבות שונות. בשיחה בשעה 11:06 סיפר לו מוהאד כי כרגע פגש את עלי מכפר נעורה, יש לו את הנשק עליו דיברו והוא רוצה עבורו 3,500 ₪. השניים סיכמו כי הסוכן יעביר למוהאד סכום של 4,500 ₪, כך שירוויח 1,000 ₪ על התיווך. לאחר מכן יצא הסוכן לכפר טמרה, שם אסף את מוהאד והשניים נסעו לכפר נעורה. מוהאד הורה לו לעצור בתחנת אוטובוס, לקח את הכסף, הוריד את הסוכן והמשיך לבדו ברכב. לדברי הסוכן, ראה שהרכב שלו מגיע לביתו של עלי בתחילת הכפר, כאשר המדובר בבית בן שתי קומות, כשבקומה הראשונה מחסן ועלי מתגורר בקומה השנייה. הוא פירט אודות תיאורו של עלי, כמו גם מצבו המשפחתי ודרך היכרותו עמו. לדברי הסוכן, המתין בתחנת האוטובוס כחצי שעה, כאשר בזמן זה ראה את רכבו חונה סמוך לביתו של עלי. לאחר מכן שב מוהאד ברכבו ואסף אותו, כאשר הנשק היה בתא המטען.

לאותו תיאור של הסוכן בהודעותיו מצטרף כאמור אף תמלול הקלטה שנערכה ברכבו של הסוכן עת נסע עם מוהאד (מסומן לה בתיק החקירה), אשר עומד בקנה אחד ובאופן מדויק עם התיאור שנתן הסוכן בהודעתו. באותה שיחה נשמע מוהאד מדבר באופן ברור ביותר על עסקת נשק, לרבות אמירות כגון **"אבל אין לי מחסנית"**, **"אמרתי לו אני, אם זה לא יורה זה חוזר אליו"**, **"לא. לא הכנסתי מחסנית ויריתי"** ועוד. למותר לציין כי אמירות מפלילות אלו, יש בהן להוות ראיות לכאורה משמעותיות כנגד מוהאד.

בנוסף, ניתן לראות בחומר הראיות תמלולי הקלטות של שיחות הטלפון שערכו הסוכן ומוהאד טרם ביצוע העסקה, בהם נשמעים השניים מנסים לקדם לכאורה עסקאות נשק שונות ורבות בסכומי כסף שונים, תוך שימוש במילות קוד שונות כגון **"רכבים"**, **"שניים בקרטון"** וכיצ"ב. למותר לציין כי אף שיחות אלו לכאורה תואמות באופן מלא את הודעתו של הסוכן.

יתירה מזו, אף עיון בתמלולי השיחות הטלפוניות שנערכו בין מוהאד והסוכן, יש בהן להעצים את הראיות לכאורה כנגד מוהאד. כידוע בעת עריכת עסקאות פליליות נפוץ השימוש במילות קוד על מנת להימנע מביטויים מפלילים שונים. בענייננו, לא רק ששיחות הטלפון עושות שימוש נרחב במילות קוד, אלא אף הסוכן בהודעותיו מסביר כאמור באופן ברור מהי המשמעות אשר עומדת מאחורי מילות הקוד השונות בהן עשו השניים שימוש.

בעניין זה נקבע בבש"פ 4612/07 אלירן דרי נ' מדינת ישראל תק-על 2007(2), 3487:

"תמלולי השיחות הטלפוניות - של כל אחד מהעוררים ושל העוררים בינם לבין עצמם - מגלות שפת קוד המעלה חשדות לפענוחה המתבקש לכאורה כמתייחסת לעסקי סמים. בחלק מהשיחות מדובר על חומרים שונים וטיבם, על כמויות, על מחירים, על מועדי מפגש, על אנשים אלה ואחרים המסוכנים מחמת קשריהם עם שוטרים, ועוד. קריאה בעשרות תמלולי שיחות הטלפון מעלה בעליל שיח עברייני מובהק, שחלקו ניתן להתפענח בקודים המתפרשים כקשורים לעסקי סמים."

אומנם פסיקה זו ניתנה בעניין קידום עסקת סמים, אולם לטעמי מהותה יפה גם לענייננו.

כמובן בתיק החקירה ראיות לכאוריות נוספות, כגון דוחות העיקוב, אשר תואמים אף הם את גרסת הסוכן במלואה.

נוכח כל האמור, שוכנעתי כי בשלב זה קיימות ראיות לכאורה טובות להוכחת המיוחס למוהאד במסגרת כתב האישום. לא רק זאת, מחומר הראיות בתיק עולה תמונה לכאורית, לפיה במסגרת ניסיונו לתווך בעסקת הנשק, ערך מוהאד בדיקה עם גופים שונים ורבים, אודות האפשרות למכור לסוכן נשק.

כאמור, במסגרת טיעוני, העלה ב"כ של מוהאד טענות בנוגע לאמון שניתן לתת בסוכן, בהיותו סוכן מדיח, וכן נוכח יחסיו האישיים של מוהאד עם הסוכן. ראשית אציין את המובן מאליו, כי טענות הנוגעות להיותו של הסוכן "סוכן מדיח" והמשקל שיש לתת לכך, דינן להתברר עת יבחן התיק לגופו ולא במסגרת הבקשה למעצר עד תום ההליכים. לגופו של עניין, כאשר בפנינו מוצגת לא רק עדותו של הסוכן, אלא תמלולים ברורים ומפלילים של השיחות שנערכו בין מוהאד והסוכן, הרי שלא מצאתי מקום לתת כל משקל, לשעה זו, בטענות שהעלה ב"כ של מוהאד בעניין זה.

יפים הדברים גם באשר לטענות ב"כ של מוהאד באשר לעבירה אותה יש לייחס לו בכתב האישום, כאשר אף סוגיה זו דינה להתברר במסגרת התיק העיקרי. עם זאת אוסיף בקצרה כי הפרשנות שמנסה לתת ב"כ של מוהאד לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה איננה נראית לי כלל. במסגרת ע"פ 1142/11 נאשף סדיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), אליה הפנה ב"כ של מוהאד, התייחס בית המשפט לאבחנה שיש לערוך בין עבירת הסחר בנשק (המתייחסת למוכר הנשק) לעבירת רכישת הנשק (המתייחסת לקונה הנשק). אלא שבענייננו, איני רואה כיצד ניתן לטעון לכאורה כי מוהאד הינו "קונה הנשק", שהרי מוהאד עצמו תיווך לכאורה בעסקת הנשק, היווה חלק מהותי מעסקת המכירה, ואף זכה במסגרתה לקבלת תגמול כספי. בנסיבות אלו, איני רואה כיצד מבקש ב"כ לראות במוהאד כ"מסייע לרוכש" בלבד ואיני מקבל נכון לשעה זו את טענותיו בעניין. מכל מקום וכפי שקבעתי, הסוגיה תידון במקומה הראוי, עת יבחן התיק לגופו. הוא הדין לגבי טענת מוהאד על קיומו של סכסוך בינו לבין הסוכן על רקע של חוב כספי. גם באשר לטענה זו לא ניתן לקבוע עמדה כלשהי בשלב זה, ודינה להתברר בבוא העת לכשידון התיק לגופו של עניין.

סוף דבר מצאתי כאמור כי בענייניו של מוהאד קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במיוחס לו בכתב האישום.

באשר לעלי, הרי שאכן, כפי שטען ב"כ בדיון, הסוכן לא פגש בו באופן ישיר מעולם, לא שוחח עמו טלפונית באופן ישיר אודות העסקה ולא היה עד ישיר להעברת הנשק לכאורה מידי של עלי לידי של מוהאד. עם זאת עיון בחומר הראיות בתיק מלמד כי אף בענייניו של עלי קיימות ראיות לכאורה המספיקות לשלב זה של המעצר עד תום ההליכים, אף שעוצמתן נמוכה בבירור מעוצמת הראיות העולה כנגד מוהאד.

בסופו של יום בעניינו של עלי, הרי שכבר בהודעתו של הסוכן מיום 30.4.15, טרם נערכה העסקה, הוא מציין כי מוהאד ציין בפניו כי הנשק נמצא אצל **"עלי מכפר נעורה"**, עמו הוא מציין כי יש לו הכרות מוקדמת. בהודעתו מיום 1.5.15 כבר תיאר כאמור הסוכן כיצד פנה אליו מוהאד באומרו כי לעלי מכפר נעורה יש את הנשק עליו דיברו ותיאר כיצד נסעו השניים לכפר, שם ראה בבירור את מוהאד נוסע לביתו של **"עלי"**. הסוכן אף המשיך ותיאר את מראהו של עלי, כיצד הכירו בעבר, כיצד נראה ביתו ומה מצבו המשפחתי. לעניין זה ראוי לציין כי עפ"י חומר הראיות, דומה שתיאורו של הסוכן אודות המראה החיצוני של עלי אכן מדויק, כמו גם הנתונים שמסר אודות נתוניו האישיים, כגון מוצאה של אשתו (כפי שעלי עצמו אישר בהודעתו מיום 2.11.15).

ראוי לציין כי בדו"ח הובלה והצבעה מיום 10.11.15 (המסומן פב), הצביע הסוכן על הבית אליו הגיע מוהאד עם רכבו, אשר אין חולק כי הינו ביתו של עלי. הסוכן אף זיהה את עלי במסדר זיהוי תמונות, אשר נערך ביום 23.7.15 (המסומן לט). לעניין זה אציין כי בין הצדדים התגלתה מחלוקת אודות אותו "זיהוי", הדברים שאמר הסוכן במסגרתו וההבהרה שנתן להם במסגרת הודעתו מיום 1.11.15. בקצרה אציין כי לא מצאתי משמעות רבה לסוגיה נכון לשלב בו אנו נמצאים וזאת בשים לב ליתר הראיות הלכאוריות הקיימות בתיק ובעיקר, מקום בו אין חולק כי הסוכן כלל לא פגש או שוחח עם עלי במסגרת עסקת הנשק. הטענות שהעלו הצדדים לעניין זה מקומן עת יתברר התיק לגופו.

אוסף, כי ב"כ של עלי לא העלה לפני כל טענה אשר בגללה יהיה לסוכן מניע כלשהו להאשים את עלי בהאשמת שווא. למעשה, עפ"י עלי, אין בינו ובין הסוכן כל היכרות מוקדמת (ראו הודעתו מיום 2.11.15).

עוד יש לציין כי בשיחות טלפוניות המוקלטות בין הסוכן ומוהאד משעה 11:06, טרם ביצוע העסקה, מוהאד אכן מציין את שמו של מוכר הנשק כ"**עלי**", אף שאינו מציין את שם משפחתו או את מקום מגוריו.

לבסוף ראה משמעותית לכאורה הינה שתי שיחות אשר נערכו בין עלי למוהאד ביום 1.5.15 - הוא היום בו נערכה עסקת הנשק, בשעות 12:11 ו- 12:55 בצהריים (מסומן נח בתיק החקירה). לציין כי במסגרת חקירתו מיום 2.11.15, מסר עלי כי מספר הטלפון המפורט בדו"ח השיחות הינו אכן מספר הטלפון שלו.

עוד ראוי לציין כי בחקירתו השנייה של עלי, הוא בחר לעשות שימוש בזכות השתיקה. כידוע, נקבע בפסיקה לא פעם כי הגם שלחשוד יש את הזכות לעשות שימוש בזכות השתיקה, הרי שהתנהגות מעין זו יש בה להוות חיזוק לראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים (ראו בש"פ 8553/13 ריאד עבדל קאדר נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו)).

אם כן, אף בעניינו של עלי עולות לנו ראיות לכאוריות שונות, גם אם נסיבתיות, המספיקות לצורך שלב הדיון במעצר עד לתום ההליכים. לעניין זה אציין כי הגם שלא כל ראה, כשלעצמה, יש בה לבדה להספיק לשם מעצרו של עלי עד תום ההליכים, הרי שחיבורן וצירופן יחדיו מחזקים את הגרסה הלכאורית המוצגת בכתב האישום. בהקשר זה קבע בית המשפט העליון:

"כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלוכות יותר האחת ברעותה, נעשית 'חזקת חפותו' של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ('פזל'), שכל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלוכים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי..." [ראו: בש"פ 8006/09 בוחניק נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו]).

בענייננו, חיבור בין הודעותיו של הסוכן עוד בטרם העסקה, לפיהן מוכר הנשק הינו "עלי מנעורה", הודעתו כי מוהאד נסע עם רכבו אל ביתו של עלי, זיהוי של הסוכן את עלי ותיאור פרטיו במדויק, השיחות הטלפוניות שנערכו בין עלי ומוהאד ביום ביצוע עסקת הנשק, שתיקתו של עלי בחקירה הנוספת ועוד, יש במכלול האמור כדי להוות ראיות לכאורה בעוצמה המספיקה לצורך שלב המעצר עד תום ההליכים.

לסיכום שאלת הראיות לכאורה, לאחר שבחנתי את הראיות שבידי המבקשת ושקלתי את טענות שני הצדדים בעניין, מצאתי כי הראיות שבידי המאשימה הן בעלות פוטנציאל ראייתי שיש בו בכדי להביא, בבוא העת, להרשעת המשיבים בעבירות המיוחסות להם. עם זאת וכפי שצינתי, ברור כי בענייננו של עלי המדובר בעוצמת ראיות פחותה מזו הקיימת בענייננו של מוהאד.

עילת מעצר וחלופת מעצר:

ב.

באשר לעילת מעצר, הרי שהעבירות המיוחסות למשיבים בכתב האישום, מקימות עילת מעצר סטטוטורית כלפיהם לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 ועל המשיבים לסתור חזקה זו.

יתירה מכך, בפסיקה כבר נקבע לא פעם כי בעבירה של סחר בנשק, ככלל, יש להורות על מעצר הנאשמים עד לתום ההליכים (ראו את בש"פ 817/09 דראר ג'אבר נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])).

עם זאת בנסיבות המשיבים שלפנינו, מקום למוהאד אין כל עבר פלילי ולעלי עבר פלילי קל ביותר, כמו גם לאור קביעותי באשר לעוצמת הראיות כנגד עלי, מצאתי כי מן הראוי לשלוח את המשיבים לשם קבלת תסקיר מעצר של שירות המבחן, טרם מתן הכרעה סופית בסוגיה. 5/467

אדגיש כבר בשלב זה, כי אינני קובע כל עמדה באשר לגורלה של הבקשה, ואין בהפנייתם של המשיבים לשירות המבחן, כדי לכבול את ידיו של בית המשפט באשר להחלטתו הסופית בבקשה. אף המשיבים לא יפתחו ציפיות כאלה או אחרות באשר להחלטה אשר עתידה להינתן, לאחר קבלת התסקיר.

6. אשר על כן, אני מורה כדלקמן:

שירות המבחן יגיש תסקיר מעצר בענינם של שני המשיבים עד ליום 27/12/15. בתסקיר יתייחס שירות המבחן, באם ימצא מקום לכך, לאפשרות השמת המשיבים במעצר תחת איזוק.

אני קובע את התיק להמשך דיון ליום 28/12/15 שעה 12:00.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ו, 29/11/2015 במעמד הנוכחים.

זיאד הווארי , שופט בכיר

הוקלד על ידי ערין בראנסה